

AJUDANT A VIURE

Cridats i enviats

Quan Jesús diu «vosaltres sou la sal de la terra..., la llum del món», està assenyalant una vocació: il·luminar, donar gust a les realitats de la vida. És un missatge ben consolador i al mateix temps un repte, sobretot per a aquells que pensen o diuen que no serveixen per a molt. Basta un granet de sal per canviar el valor d'un plat de menjar. Basta un raig de llum enmig de la penombra i el sentit de la nostra marxa s'il·lumina.

La sal està feta per a salar i això comporta necessàriament abandonar el saler i ser escampada per tal de donar gust a tot allò que toca. Dissolent-se és com assoleix el seu objectiu. Si vol preservar el seu sabor quedant-se com a sal en el saler, en realitat, el perdria.

De fet, Jesús va enviar els seus a fer aquest servei: «Aneu a tots els pobles i feu-los deixebles meus, batejant-los en el nom del Pare i del Fill i de l'Esperit Sant i ensenyant-los a guardar tot allò que us he manat» (Mt 28,19). L'Església universal, la diocesana, la parròquia, la família cristiana han d'acomplir aquest encàrrec de Jesús, apropant-se a l'home concret, amb les seves circumstàncies, i oferir-li la bona notícia de Jesús, invitant-lo a incorporar-se i a viure en la comunitat de batejats i seguidors seus.

L'anunci de l'evangeli i el camí de la iniciació cristiana assolirà plenament la seva finalitat si porta els fidels, amb l'aportació de la comunitat, no tant sols a acollir la fe que els ha estat comunicada, sinó també a transmetre-la, sabent donar raó de l'esperança que els mou. Per això, des de sempre, les comunitats cristianes han enviat membres seus a altres indrets per compartir la fe, l'esperança i l'amor, per escampar les llavors del Regne i construir un món més just a través de la comunicació de béns i el suport mutu i solidari.

A casa nostra, el proper dia 13 de setembre, els membres de l'Església de Lleida celebrarem un acte significatiu que anomenem «l'enviament». Hi demanarem al Senyor que faci fructificar els talents rebuts per tal de donar testimoni d'aquell amor de Déu que hem experimentat en Jesús. Sentint-nos col·laboradors de la missió comú de l'Església, demanarem la força i el coratge de creure allò que prediquem, de practicar allò que creiem, i de respondre generosament a la crida rebuda des del moment del nostre baptisme.

És una manera d'expressar que no actuem en nom propi sinó en nom de l'Església de la que som membres, en nom de la comunitat que ens envia a propagar el missatge de Jesús. I, per això, per a ser dòcils a l'Esperit, cal que nosaltres mateixos escoltem a fons aquest missatge. I cal també que la nostra vida sigui testimoni d'aquesta eclesialitat dins una comunitat concreta, que pugui ser oferta com a punt de referència d'allò que manifestem i, alhora, acompanyi amb l'oració la tasca dels seus membres, recolzant la paraula que anunciem i col·laborant a estimular el servei de cadascú.

Confiant i agraint la vostra participació, rebeu la salutació del vostre germà bisbe,

† **Joan Piris**
Bisbe de Lleida

Activitats més destacades de l'IREL-ISCR de Lleida, curs 2012-2013

L'IREL és un espai universitari i de formació cristiana ple d'humanitat, on la persona se sent acollida sense condicions, en el seu desig d'ampliar la seva formació teològica i espiritual, en diàleg amb una fe oberta a la cultura.

L'activitat més pròpiament universitària és la realització del **Batxiller/Grau (3 anys) i el Màster (2 anys) en Ciències Religioses**, carreres reconegudes civilment, i vinculades a la Facultat de Teologia de Catalunya.

Oferim també la **possibilitat de fer la DECA** per a mestres i professors de religió, de primària i secundària, ja sigui havent acabat la carrera, ja sigui fent-la en la Facultat de Ciències de l'Educació, o com a matèria transversal.

Per a l'IREL i la diòcesi, té importància significativa, el Departament de Pastoral Aplicada (DPA), ja que durant dos anys, i una hora i mitja a la setmana, s'ofereixen eines per a prendre protagonisme en el servei al culte i la difusió raonada de la fe, en el àmbit de la parròquia i la vida quotidiana.

El cicle de conferències d'enguany tractarà el tema de la «modernitat». Són set conferències; la primera de les quals és la lliçó inaugural, el 18 d'octubre, a la UdL, a les 19.30 h, amb el filòsof Josep Maria Carbonell. Les tres conferències posteriors es fan a l'IREL i les altres tres a l'IEI.

Hi ha un **curs optatiu titulat genèricament «Fe i Justícia»** que enguany tractarà el tema de «Què passa quan tot entra en crisi?». Crisis psicològiques, crisis econòmiques, crisis de relacions. On és el veritable benestar - ben-ésser? Inici els dimecres a partir del 27 de febrer.

Enguany tenim preparat també un **curs sobre la «Lectio Divina»**, l'objectiu del qual és aprendre a pensar i pregar amb la Paraula de Déu i escrutar els signes dels temps. La realitzarà Mn. Daniel Tur-

mo Gargallo, els dimecres a partir del 27 de febrer.

Un curs molt interessant és el que fem amb «Vida Creixent», grup diocesà de persones de la tercera edat. Cada mes es troben per aprofundir en els camins de la fe en aquesta època de la vida.

Abans de Nadal hi haurà un curs de catequistes, en el qual participaran el bisbe de la Seu i el de Lleida. Es farà en dimarts, i durarà cinc sessions, iniciant-se el 18 de setembre. És important conèixer noves tècniques, mètodes, esperit, i la paraula dels nostres pastors.

Des de la **Delegació de Missions ens proposen realitzar al segon trimestre un curs** de 8 sessions prenent com a motiu la figura de l'animador missioner, fent de la professió una missió, en un diàleg ecumènic «ad gentes» i que prengui com a mestratge els grans documents del Concili Vaticà II i del Concili Tarraconense.

Molt important per a nosaltres es també la persona que es ve a formar espiritualment en alguna assignatura d'introducció a la Bíblia i a la teologia, en estudis d'humanitats i transcendència, en un ambient de diàleg acollidor: introducció a la teologia, psicologia i religió, etc. Cadascú pot trobar el seu creixement personal.

I encara molt més: **Eucaristia els dimecres, a les 18.30 h**, seminaris oberts a totes les persones, **servei d'assessorament teològic i espiritual**, curs de formació en valors i transcendència amb l'ICE de la UdL, i un grup que ho dinamitza tot: **«Amics de l'IREL.»**

IREL-ISCR DE LLEIDA

c/ Canonge Brugulat, 22
(cantonada Maragall)
Tel. 973 281 538 (tardes de 4 a 8)
irel@telepolis.com
<http://www.irelleida.com>
(hi és tot i al dia)

DIUMENGE XXII DE DURANT L'ANY

► Lectura del llibre del Deuteronomi (Dt 4,1-2.6-8)

Moisés digué al poble:

«Ara, Israel, escolta els decrets i les prescripcions que avui us ensenyo, i compliu-los. Així viureu, entrareu al país que el Senyor, el Déu dels vostres pares, us dona, i en prendreu possessió. No afegiu res als manaments que jo us dono ni en tragueu res. Compliu els manaments del Senyor, el vostre Déu, que us dono avui. Guardeu-los i poseu-los en pràctica. Si ho feu així, tots els pobles us tindran per assenyats i molt intel·ligents: quan sentiran dir que heu rebut tots aquests decrets, diran: "Aquest poble és una nació assenyada i molt intel·ligent". I realment, quina és la nació que tingui els seus déus tan a prop, com el Senyor, el nostre Déu, és a prop nostre sempre que l'invoquem? I, quina és la nació, per gran que sigui, que tingui uns decrets i unes prescripcions tan justes com aquesta Llei que jo us he donat avui?»

► Salm responsorial (14)

R. Senyor, qui podrà estar-se a casa vostra?

Senyor, qui podrà estar-se a casa vostra? / El qui obra honradament / i practica la justícia, / diu la veritat tal com la pensa; / quan parla, no escampa calúmnies. R.

Mai no fa mal al proïsme, / ni carrega a ningú res infamant, / compten poc als seus ulls els descreguts, / honra i aprecia els fidels del Senyor. R.

No fia els seus diners a interès, / ni es ven per condemnar cap innocent. / El qui obra així, mai no caurà. R.

► Lectura de la carta de sant Jaume (Jm 1,17-18.21b-22.27)

Germans meus estimats, tot el que rebem de bo, tot do perfecte, prové de dalt, baixa del Pare dels estels. En ell, res no canvia, no hi ha ni ombra de variació. Ell ha decidit lliurement que la proclamació de la veritat ens fes néixer a la vida, perquè fóssim com un primer fruit de tot el que ha creat. Acolliu amb docilitat la paraula plantada en vosaltres. És una paraula que té el poder de salvar-vos. Però no us limiteu a escoltar-la, que us enganyaríeu a vosaltres mateixos: l'heu de posar en pràctica. La religió pura i sense taca als ulls de Déu és que ajudeu els orfes i les viudes en les seves necessitats, i us guardeu nets de la malícia del món.

► Lectura de l'evangeli segons sant Marc (Mc 7,1-8.14-15.21-23)

En aquell temps, els fariseus i alguns mestres de la Llei que venien de Jerusalem, es reuniren entorn de Jesús i s'adonaren que alguns dels seus deixebles menjaven amb les mans impures, és a dir, sense haver fet la cerimònia de rentar-se-les. Cal saber que els fariseus, i en general tots els jueus, seguint la tradició que han rebut dels ancians, no mengen mai sense haver-se rentat les mans ritualment i quan tornen del mercat no mengen sense haver-se banyat; i observen per tradició moltes pràctiques semblants, com és fer passar per l'aigua vasos i gerros i atuells d'aram. Els fariseus, doncs, i els mestres de la Llei preguntaren a Jesús: «Per què els vostres deixebles no segueixen la tradició dels ancians i mengen amb les mans impures?» Jesús els respongué: «Isaïes tenia tota la raó quan va profetitzar de vosaltres, hipòcrites, tal com diu l'Esclat: "Aquest poble m'honora amb els llavis, però el seu cor es manté lluny de mi. El culte que em dona és en va, les doctrines que ensenyen són preceptes humans". Vosaltres abandoneu els manaments de Déu per mantenir les tradicions dels homes.»

Després cridà la gent i els deia: «Escolteu-me tots i enteneu bé això que us dic: Res del que entra dintre de l'home des de fora no el pot contaminar; només allò que surt de l'home el pot contaminar, perquè de dins de l'home, és a dir, del seu cor, en surten els pensaments dolents que el porten a cometre fornicacions, robatoris, assassinats, adulteris, estafes, maldats, enganys, indecències, enveges, insults, arrogància, ximpleria: tot això dolent surt de dintre i és el que contamina l'home.»

► Lectura del libro del Deuteronomio (Dt 4,1-2.6-8)

Moisés habló al pueblo, diciendo:

«Ahora, Israel, escucha los mandatos y decretos que yo os mando cumplir. Así viviréis y entraréis a tomar posesión de la tierra que el Señor, Dios de vuestros padres, os va a dar. No añadáis nada a lo que os mando ni suprimáis nada; así cumpliréis los preceptos del Señor, vuestro Dios, que yo os mando hoy. Ponedlos por obra, que ellos son vuestra sabiduría y vuestra inteligencia a los ojos de los pueblos, que, cuando tengan noticia de todos ellos, dirán: "Cierto que esta gran nación es un pueblo sabio e inteligente." Y, en efecto, ¿hay alguna nación tan grande que tenga los dioses tan cerca como lo está el Señor Dios de nosotros, siempre que lo invocamos? Y, ¿cuál es la gran nación, cuyos mandatos y decretos sean tan justos como toda esta ley que hoy os doy?»

► Salmo responsorial (14)

R. Señor, ¿quién puede hospedarse en tu tienda?

El que procede honradamente / y practica la justicia, / el que tiene intenciones leales / y no calumnia con su lengua. R.

El que no hace mal a su prójimo / ni difama al vecino, / el que considera despreciable al impío / y honra a los que temen al Señor. R.

El que no presta dinero a usura / ni acepta soborno contra el inocente / El que así obra nunca fallará. R.

► Lectura de la carta del apóstol Santiago (St 1,17-18.21b-22.27)

Mis queridos hermanos: Todo beneficio y todo don perfecto viene de arriba, del Padre de los astros, en el cual no hay fases ni períodos de sombra. Por propia iniciativa, con la palabra de la verdad, nos engendró, para que seamos como la primicia de sus criaturas. Aceptad dócilmente la palabra que ha sido plantada y es capaz de salvarnos. Llevadla a la práctica y no os limitéis a escucharla, engañándoos a vosotros mismos. La religión pura e intachable a los ojos de Dios Padre es esta:

visitar huérfanos y viudas en sus tribulaciones y no mancharse las manos con este mundo.

► Lectura del santo evangelio según san Marcos (Mc 7,1-8.14-15.21-23)

En aquel tiempo, se acercó a Jesús un grupo de fariseos con algunos escribas de Jerusalén, y vieron que algunos discípulos comían con manos impuras, es decir, sin lavarse las manos. (Los fariseos, como los demás judíos, no comen sin lavarse antes las manos restregando bien, aferrándose a la tradición de sus mayores, y, al volver de la plaza, no comen sin lavarse antes, y se aferran a otras muchas tradiciones, de lavar vasos, jarras y ollas.)

Según eso, los fariseos y los escribas preguntaron a Jesús: «¿Por qué comen tus discípulos con manos impuras y no siguen la tradición de los mayores?» Él contestó: «Bien profetizó Isaías de vosotros, hipócritas, como está escrito: "Este pueblo me honra con los labios, pero su corazón está lejos de mí. El culto que me dan está vacío, porque la doctrina que enseñan son preceptos humanos." Dejáis a un lado el mandamiento de Dios para aferraros a la tradición de los hombres.»

Entonces llamó de nuevo a la gente y les dijo:

«Escuchad y entended todos: Nada que entre de fuera puede hacer al hombre impuro; lo que sale de dentro es lo que hace impuro al hombre. Porque de dentro, del corazón del hombre, salen los malos propósitos, las fornicaciones, robos, homicidios, adulterios, codicias, injusticias, fraudes, desenfreno, envidia, difamación, orgullo, frivolidad. Todas esas maldades salen de dentro y hacen al hombre impuro.»

Un grup de fariseus entorn de Jesús. Pintura de Tintoretto, Galleria Barberini (Roma)

COMENTARI

Opció de Jesús per la interioritat

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA

□ **Dilluns** (litúrgia hores: 2a setmana): 1Co 2,1-5 / Sl 118 / Lc 4,16-30 ■ **dimarts**: 1Co 2,10b-16 / Sl 144 / Lc 4,31-37 ■ **dimecres**: 1Co 3,1-9 / Sl 32 / Lc 4,38-44 ■ **dijous**: 1Co 3,18-23 / Sl 23 / Lc 5,1-11 ■ **divendres**: 1Co 4,1-5 / Sl 36 / Lc 5,33-39 □ **dissabte**: Mi 5,1-4a (o bé: Rm 8,28-30) / Sl 12 / Mt 1,1-16.18-23 (o bé: 1,18-23) ■ **diumenge** vinent, XXIII de durant l'any (lit. hores: 3a setmana): Is 35,4-7a / Sl 145 / Jm 2,1-5 / Mc 7,31-37.

La versió esporgada del text de Marc que llegim avui ens situa davant d'una exhortació a la fidelitat a la voluntat de Déu, per damunt de totes les tradicions religioses jueves: «Vosaltres deixeu de banda el manament de Déu i us adhereu a les tradicions humanes». El text és una bona preparació de la sortida de Jesús del territori de Galilea que tenim a continuació (anada al territori de Tir i de Sidó i a la Decàpolis: Mc 7,24-8,10), que és una primícia de l'obertura del Regne als no jueus.

El principi adduït per Jesús amb una cita d'Isaïes («aquest poble m'honora amb els llavis, però el seu cor està lluny de mi») és clarament una crida a la interioritat. Aquest principi que Marc troba

formulat a Isaïes, el tenim subratllat amb altres textos de l'Antic Testament tant per Mateu com per Lluc. Mateu ho remarca mitjançant un text d'Osees que cita dues vegades: «El que jo vull és amor i no ofrena de víctimes» (Os 6,6, citat a Mt 9,13 i 12,7). També aquí l'ensenyament de Jesús, mitjançant el text d'Osees, fustiga un lligam als costums tradicionals que porta a deixar de banda el principi de la misericòrdia. Lluc, per part seva, fa d'aquest ensenyament el moll de l'os del programa de Jesús a la sinagoga de Natza-ret: «L'Esperit del Senyor reposa sobre meu, perquè ell m'ha ungit. M'ha enviat a portar la bona nova als pobres, a proclamar als captius la llibertat i als cecs el retorn de la llum, a posar en llibertat els

oprimits, a proclamar l'any de gràcia del Senyor.»

Val la pena subratllar que és significatiu que un ensenyament tan carismàtic de Jesús en l'evangeli segons Marc, sigui reproduït per Mateu (15,1-20) i, fins a un cert punt, també per Lluc (11,37-41). Però el tema es fa més emfàtic pel fet que tant Mateu com Lluc reforcen aquest ensenyament central de Jesús amb altres textos de l'Antic Testament. Estem davant de l'ensenyament fonamental de Jesús sobre el regne de Déu que s'apropa. En aquest sentit, Jesús va optar per la interioritat. Però aquesta opció ho deixa tot obert. També el mal surt del cor dels humans, com diu Jesús.

JESÚS DE NATZARET, PER BENET XVI

36. Jesús realitza plenament la purificació dels pecats

La gran lluita de sant Pau per l'edificació de l'Església a partir dels pagans, per un cristianisme *sense la Llei*, no es refereix evidentment al temple (de Jerusalem). La controvèrsia amb les distintes agrupacions del judeocristianisme té lloc entorn dels *costums* bàsics en els quals s'expressa la identitat jueva: la circumcisió, el dissabte, les prescripcions sobre els menjars, les lleis sobre la purificació. Mentre la qüestió sobre la necessitat d'aquests *costums* pel que fa a la salvació, també entre els cristians, era objecte d'una lluita dramàtica, la qual conduí, finalment, a la detenció de Pau a Jerusalem, tanmateix, enlloc no trobem curiosament cap rastre de disputa sobre el temple i sobre la necessitat dels seus sacrificis. I això malgrat que, segons el relat dels Fets dels Apòstols, «també un gran nombre de sacerdots acceptà obedientment la fe» (6,7).

Ara bé, Pau no va ometre pas aquesta qüestió. Al contrari, està en el centre de la seva doctrina que en la creu de Jesucrist s'han acomplert tots els sacrificis, que en

ell s'ha esdevingut el que havia estat la intenció de tots els sacrificis —l'expiació— i que així Jesús mateix ha aparegut en lloc del temple, que ell mateix és el nou temple.

N'hi ha prou amb una breu referència. El text més rellevant és en la carta als Romans (3,23s): «Tots havien pecat i vivien privats de la glòria de Déu. Ara, però, ell els fa justos purament per gràcia, en virtut de la redempció realitzada per Jesucrist. Déu ha decidit que Jesucrist, amb la seva sang, fos l'instrument de perdó per mitjà de la fe; ha mostrat així la seva justícia salvadora, ja que ha anat perdonant els pecats comesos en el passat, en virtut de la seva misericòrdia.»

Jesús en persona és la presència del Déu vivent. En ell es toquen Déu i l'home, Déu i el món. Jesús introdueix en certa manera tota la culpa del món en l'amor de Déu, dissolent-la-hi. Presentar-se a la creu, entrar en comunió amb Jesús significa penetrar en l'espai de la transformació i de l'expiació.

Joseph Ratzinger-Benet XVI
(*Jesús de Natzaret*, 2a part, Ed. Claret)

EN PAREJA

«Toda una vida...»

A estas alturas de estos comentarios que ya terminan, usted se habrá dado perfecta cuenta de que apuesto por una relación matrimonial indisoluble. Creo firmemente en los beneficios de poder compartirlo todo con el único pariente que eliges en esta vida. Compartir las cosas agradables y también las desagradables que te depare la relación con la persona que tú has escogido libremente para que te acompañe en esta biografía común es, no le demos más vueltas, enriquecedor. En el fondo, «es saber vivir una vida ordinaria de manera extraordinaria», como le gustaba decir a un santo de nuestros días, san Josemaría. Y existen maneras muy sencillas de conseguirlo.

Para empezar, «el secreto para que un matrimonio funcione es casarse con vocación de continuidad», afirmaba rotundo en una entrevista el expresidente de la Generalitat de Catalunya, Jordi Pujol, que disfrutaba de un excelente matrimonio que le ha dado siete hijos.

Tengo colgado en mi casa, en nuestro dormitorio, un decorativo y sustancioso cuadro de *Recette de bonheur conjugal* (Receta de felicidad conyugal) que me regalaron mis suegros al poco de casarnos. En esta receta se especifican los ingredientes para practicar en común las saludables virtudes de la esperanza, la bondad, la confianza, la dulzura...; y, entre ellos, se sugiere: «Añadir al buen humor un miligramo de locura». Sabio consejo.

Así pues, no hay que asustarse por perdurar juntos los miembros de una pareja. El filósofo José Antonio Marina nos invita a disfrutar de las personas y de las cosas durante largo tiempo. Y nos dice: «Si no se guarda una cierta fidelidad a lo que tenemos, no nos da tiempo a apreciarlo. Los valores importantes son de aparición lenta y si estamos urgidos por un afán de cambio, nunca percibiremos estos valores». Con estas palabras, que hago mías, le invito a tararear y dejarse llevar por el conocido bolero de Antonio Machín: «Toda una vida estaría contigo...»

Dr. Paulino Castells
(*En pareja*, Ed. Planeta;
En parella, Ed. Pòrtic)

Para horas de turbación

- Si vives angustiado, turbado
- Si apetece demasiado
- Si nada te llena
- Si experimentas la decepción y la amargura
- Si la insatisfacción te invade
- Si vives preocupado y tenso
- Si el consuelo deseado no te llega

- No te turbes ni te desanimas. Cuida tu interior.
- Descorazonarse, nunca. Necesitas más espiritualidad.
- No pongas la esperanza en aquello que puede mudar y morir.

Se llamaba Teresa del Niño Jesús. Murió a los 24 años de tisis y de peritonitis. Llegaría a santa y a doctora de la Iglesia. En el día de su profesión religiosa tenía 17 años. En aquella fecha escribió:

- «Que las cosas de la tierra jamás logren turbar mi alma.
- Ni nada turbe mi paz, Jesús.
- No te pido nada. Excepto tu paz.
- Una paz tranquila y serena.
- La del navegante que percibe el faro que le conduce al puerto.
- ¡Y también tu amor... amor infinito!»

J. M. Alimbau

SANTORAL

2. ✠ Diumenge XXII de durant l'any. Sant Antolí o Antoní, mr.; santa Íngrid, vg. dominicana sueca (†1282); santa Raquel, matrona bíblica (dona de Jacob); beats màrtirs de setembre (revolució francesa, 1789).

3. Dilluns. Sant Gregori el Gran, papa (590-604) i doctor de l'Església, abans monjo, patró de la música; santa Basíllia, vg. i mr.; sant Simeó Estilita el Jove (521-597), monjo siríac; sant Sàndal, mr.

4. Dimarts. Mare de Déu de la Consolació (o de la Corretja); sant Moisès, alliberador del poble d'Israel; santa Rosa de Viterbo, vg.; santa Rosalía de Palerm, vg.; sant Bonifaci I, papa (romà, 418-422).

5. Dimecres. Sant Llorenç Giustiniani (1433-1455), bisbe de Venècia; santa Obdúlia, vg. i mr.; beata Teresa de Calcuta, fundadora de les Missioneres de la Caritat (MC).

6. Dijous. Mare de Déu de Guadalupe (Extremadura); sant Zacaries, profeta; sant Eleuteri, abat.

7. Divendres. Sant Albí, bisbe; santa Regina, vg. i mr.; santa Judit, personatge bíblic.

8. Dissabte. El Naixement de la Verge Maria, festa de la tradició oriental (s. v) i de nombroses advocacions: Núria, Meritxell... (marededéus trobades) i d'altres; sant Adrià, soldat màrtir a Nicomèdia (303); sant Sergi I, papa (siríac, 687-701); santa Adela (s. xi), rel.

ENTREVISTA

► ELOI ARAN

Arquitectura cristiana

L'arquitecte i teòleg Eloi Aran, en el seu llibre *Cap a una arquitectura de l'esperança* (Pagès edicions), que és fruit de la beca d'estudis que li va concedir la Fundació Joan Maragall, cerca el sentit de l'arquitectura religiosa per als nostres temps. Per aconseguir-ho, es basa en una estructura epistolar, partint de la metàfora de les *cartes edificants* pròpies de la tradició de la Companyia de Jesús, tot cercant dos interlocutors i amics seus, en Bert Daelemans i en Pau Vidal, jesuïtes i arquitectes. L'Eloi compagina la docència amb el disseny d'espais religiosos, com ara la recent reforma del cancell de Santa Maria del Pi de Barcelona, i és membre del consell de redacció del portal d'actualitat religiosa www.catalunyareligio.cat, on escriu al blog cooperatiu *Betel. Arquitectura, art i religió*.

Per què l'arquitectura actual i la teologia semblen viure d'esquena?

Perquè els arquitectes es troben estranys, mancats d'eines compositives i teòriques per encarar aquesta tipologia de projectes i, d'altra banda, perquè els fidels i també els teòlegs es troben amb noves concrecions de caràcter arcaic o en espais abstractes que no reflecteixen ni s'adapten a la seva vida espiritual o al misteri que celebren.

Cap a on va l'arquitectura religiosa contemporània?

N'hi ha que cerquen el cop d'efecte d'una arquitectura religiosa formalment mística, com si un edifici pogués actuar, fent una semblança sacerdotal, *ex opere operato*. D'altres es limiten al compliment funcional d'un programa, menystenint el simbolisme del misteri. Entre aquests dos trobem arquitectes que tenen en compte la funcionalitat i el simbolisme en un marc comunitari que s'expressa a través de les celebracions (litúrgia), l'anunci (kerygma) i el servei (diakonia).

Quin sentit té l'arquitectura cristiana?

L'arquitectura cristiana d'avui, com ja ho era abans, ha de ser una segona pell o una extensió de la corporeïtat del Cos Místic de Crist, de l'Església. Això implica que, en aquesta societat de la informació i del mercat de sentit, ha de ser radicalment evangèlica, una bona notícia capaç de comunicar el misteri que l'habita per tal de donar raons d'esperança al llarg de tot el seu procés, des de la gestació del projecte fins a la seva darrera concreció material.

Òscar Bardaji i Martí

NOTÍCIES DE LA DIÒCESI

PELS CAMINS DE LA SALUT I LA MALALTIA

Aprendre a acompanyar l'altre, sobretot en camins difícils com el del pacient i la malaltia, és tot un art i, com a art, cal tenir certes aptituds però també cal aprenentatge i unes actituds. Amb bona voluntat no en tenim prou.

Cal treballar el respecte, la paciència, la presència, l'acollida incondicional i sense jutjar. Un bon acompanyament pot ajudar al malalt en el camí de guarició i afrontament, però no són habilitats fàcils sinó que cal estar-ne preparats.

El missatge no arriba sinó el transmetem amb les actituds adequades. En un món altament secularitzat, la credibilitat arriba per la coherència i les actituds que l'acompanyen, més que no pel contingut del que transmetem.

La primera eina per apropar-nos al malalt és molt i molt de respecte, respectar ve de «respicere», mirar atentament, i aquesta mirada atenta és la que ens marca la distància o el permís per apropar-nos. No sempre serem benvinguts; respectar és saber dir «ara no toca» i, encara que tenim pensat fer una visita, anar-nos-en; respectar és també tolerar els silencis, i el silenci és clau en l'acompanyament a malalts, sense plenar de xerrameca molesta i, per això, ens cal silenci interior i tenir experiència de silenci propi.

Respectar és acompanyar amb humilitat: com acompanyants partim de la nostra pròpia vulnerabilitat, de les nostres pròpies ferides, de les nostres pròpies limitacions. No som guies que ho tenim tot clar, sinó persones que volen fer el camí al costat d'altres persones.

Montse Esquerda

Darrera reunió del Consell Presbiteral del curs 2011-2012

Fa alguns dies, el Consell Presbiteral format pel Sr. Bisbe, els dos vicaris, els sis arxiprestos i altres mossens representant el clergat de la diòcesi, han tingut la darrera reunió ordinària d'aquest curs.

En ella s'ha aprovat l'acta anterior i s'han tractat els següents punts:

—Mn. Víctor M. Espinosa ha informat d'una proposta que s'està estudiant per a una possible gestió conjunta d'alguns serveis de la casa sacerdotal i la Casa de l'Església.

—També s'ha parlat de les gestions que es van fer per atendre les necessitats sociosanitàries dels preveres amb necessitats especials de la casa sacerdotal.

El bloc més important de la reunió ha estat dedicat a parlar del tema:

—Assemblea Diocesana. Comentaris i conseqüències de la mateixa al nostre territori.

Fonamentalment s'ha dit que:

- Els tres testimonis de persones laiques amb «missió pastoral» van ser molt interessants.
- L'Assemblea ha servit per ser lloc d'encontre de les diferents realitats pastorals diocesanes.
- Es valora la presentació de la nova organització de les quatre àrees pastorals com a treball de conjunt.

També es constatà que:

- Els testimonis no van ser exactament de presència pública d'Església en la societat.
- Hi ha persones que hi haurien d'haver estat a l'Assemblea i no hi van ser.

Com a suggeriments es donen els següents:

- Hi faltaria una mica de diàleg a les assemblees. (No sé sap bé, però, com fer-ho).
- Potenciar les aportacions de testimonis concrets: com viuen en les comunitats cristianes.
- Treballar la preparació de l'Assemblea en els arxiprestats.
- Ajudar els que volen caminar en les unitats pastorals que ja estan funcionant (potenciar espais de trobada i d'ajuda entre les unitats que ja estan caminant).
- Importància de tenir un dibuix de les necessitats pastorals que necessiten laics amb ministeris.
- Veure en els arxiprestats, quins ministeris farien falta.

Finalment, en el torn obert de paraules s'ha parlat de:

- Recordar el sentit del Cartell de les delegacions i àrees fet darrerament. S'ha recordat que se l'hi doni rellevància en les cartelleres parroquials.

—La informació del Simposi: «Maria Natxaret referent humà i cristià», que serà a l'Acadèmia Mariana del 18 al 20 d'octubre.

—La trobada de polítics cristians amb el Sr. Bisbe, per compartir la prioritat diocesana «Presència d'Església a la societat».

—Les famílies que no poden pagar les colònies dels infants i del què es podria fer per poder crear una bossa de beques.

Curs de formació de catequistes: «L'Any de la Fe, catequesi a la llum del Concili Vaticà II»

Organitzat per les delegacions de Catecumenat, Missions, Pastoral de Joventut, Catequesi i IREL. / 2 crèdits, Treball d'avaluació perceptiu. / Preu: 30 euros. Curs obert a tothom, no és exclusiu del conjunt dels catequistes. Responsable del curs: Daniel Turmo.

Es realitzarà a l'IREL en horari: de 19 a 20.30 h i des del 18 de setembre al 16 d'octubre de 2012.

- **18 de setembre:** «L'Any de la Fe, què demana la catequesi», **Mons. Joan Enric Vives**, arquebisbebisbe d'Urgell.
- **25 de setembre:** «La comunitat cristiana, una responsabilitat compartida amb diversos ministeris», **Mons. Joan Piris**, bisbe de Lleida.
- **2 d'octubre:** «Una vida i un Fe que es fa celebració», **Dra. Elvira Duran Costell**, teòloga i catequista de confirmació.
- **9 d'octubre:** «L'Església i el món: un diàleg fecund», **Lida. Caritat Mercadè**, teòloga, catequista i delegada de missions.
- **16 d'octubre:** «En Déu que es revela i entra en diàleg amb la humanitat», **Llic. Xavier Navarro**, teòleg i delegat de la Pastoral de Joves.

AGENDA

Adoració eucarística diürna a l'església de Sant Pere de Lleida

- **Dissabte 1 de setembre:**
—A les 22 h, Vigília d'Adoració Nocturna a la parròquia de Sant Llorenç.
- **Diumenge 2 de setembre:**
—A les 9 h, Missa del nou rector de la parròquia de Santa Maria Magdalena.
—A les 12 h, Missa del nou rector de la parròquia del Pilar.

AYUDANDO A VIVIR

Llamados y enviados

Cuando Jesús dice «vosotros sois la sal de la tierra..., la luz del mundo», está señalando una vocación: iluminar, dar gusto a las realidades de la vida. Es un mensaje muy consolador y al mismo tiempo un reto, sobre todo para aquellos que piensan o dicen que no sirven para mucho. Basta un granito de sal para cambiar el valor de un plato de comida. Basta un rayo de luz, en medio de la penumbra, y el sentido de nuestra marcha se ilumina.

La sal está hecha para salar y ello conlleva necesariamente abandonar el salero y ser esparcida para dar gusto a todo lo que toca. Disolviéndose es como alcanza su objetivo. Si quiere preservar su sabor quedándose como sal en el salero, en realidad, lo perdería.

De hecho, Jesús envió a los suyos a hacer este servicio: «Id a todos los pueblos y haced discípulos míos, bautizándolos en el nombre del Padre y del Hijo y del Espíritu Santo y enseñándoles a guardar todo lo que os he mandado» (Mt 28,19). La Iglesia universal, la diocesana, la parroquia, la familia cristiana deben cumplir este encargo de Jesús acercándose al hombre con-

creto con sus circunstancias y ofrecerle la buena noticia de Jesús, invitándole a incorporarse y a vivir en la comunidad de bautizados y seguidores suyos.

El anuncio del evangelio y el camino de la iniciación cristiana alcanzará plenamente su finalidad si lleva a los fieles, con la aportación de la comunidad, no sólo a acoger la fe que les ha sido comunicada sino también a transmitirla, a saber dar razón de la esperanza que les mueve. Por eso, desde siempre, las comunidades cristianas han enviado a miembros de sus sedes a otros lugares para compartir la fe, la esperanza y el amor, para esparcir las semillas del Reino y construir un mundo más justo a través de la comunicación de bienes y el apoyo mutuo y solidario.

En nuestro país, el próximo día 13 de septiembre, los miembros de la Iglesia de Lleida celebraremos un acto significativo que llamamos «el envío». Pediremos al Señor que haga fructificar los talentos recibidos para dar testimonio de aquel amor de Dios que hemos experimentado en Jesús. Sintiéndonos colaboradores de la misión común de la Iglesia, pediremos

la fuerza y el coraje de creer lo que predicamos, de practicar lo que creemos y de responder generosamente a la llamada recibida desde el momento de nuestro bautismo.

Es una manera de expresar que no actuamos en nombre propio sino en nombre de la Iglesia de la que somos miembros, en nombre de la comunidad que nos envía a propagar el mensaje de Jesús. Y, por ello, para ser dóciles al Espíritu, es necesario que nosotros mismos escuchemos a fondo este mensaje. Y hacer también que nuestra vida sea testimonio de esta eclesialidad dentro de una comunidad concreta, que pueda ser ofrecida como punto de referencia de lo que manifestamos y, al mismo tiempo, acompañe con la oración la labor de sus miembros, apoyando la palabra que anunciamos y colaborando a estimular el servicio de cada uno.

Confundiendo y agradeciendo vuestra participación, recibid el saludo de vuestro hermano obispo,

† **Joan Piris**
Obispo de Lleida